

[Finansministeren.]

Vi har i øjeblikket tre rabatordninger: rabatmærker til kød og flæsk, der ialt er anslået til at koste 124 mill. kr. for et finansår, rabatmærker til smør og margarine, der gives til alle børn og medfører en årlig udgift på ca. 28 mill. kr., samt tekstilrabatmærker til børn af forældre, som opfylder indtægtsbetingelserne for sygekasserne, og koster ca. 20 mill. kr. Tilskudsordninger har vi for tiden for 3 varer, nemlig rugbrød, sukker og konsummælk. Omkostningerne ved disse ordninger kan for det kommende finansår anslås til ialt ca. 120 mill. kr. Ingen vil vist kunne benægte, at det her drejer sig om varer, som er meget vigtige i den brede befolkningens daglige forbrug. Såfremt disse tilskudsordninger blev ophævet, ville det medføre en direkte merudgift for forbrugerne, hvilket bl. a. også ville få betydning for pristallet.

Jeg skal ikke anvende mange ord om de ærede ordføreres krav om afskaffelse af ordningerne. Jeg tror imidlertid, at man skal være meget forsigtig med ikke at forrykke den „gode sociale balance“, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen talte om. Det ærede medlem hr. Aksel Møller slog jo så glad fast, at priserne kan ikke påvirkes ved, at vi afskaffer rabatkortene til kød og flæsk. Nej, nu er priserne jo røget i vejret, og jeg forstår det ærede medlem således, at når det nu er sket, så kan man godt stryge rabatkortene. Det kan man naturligvis også, såfremt man da sætter noget fornuftigere i stedet, og da i første linie noget, som ikke socialt har slagside. Kan en sådan ordning findes? Det er spørgsmålet. Det forekommer ikke mig, at der i de antydede forslag er nogen acceptabel løsning. Nu må vi jo se på det. Men jeg tror ikke, at hverken retsforbundet eller de konservative skal regne med, at de uden videre kan få honoreret deres skattedemagogi fra valgkampen ved ethvert tilfældigt initiativ på rabat- og tilskudsfeltet.

Flere af de ærede ordførere berørte spørgsmålet om skattelempler for opsparing — dette spørgsmål blev iøvrigt allerede berørt under behandlingen af forslaget til ligningsloven for skatteåret 1950—51.

I og for sig har spørgsmålet ikke forbindelse med udskrivningsloven for det kommende skatteår, der jo angår beskatningen af skatteydernes indkomst i det forløbne år. En eventuel lov om skattelempe for opsparing vil jo tage sigte på en opsparing af indtægt i det indeværende år og vil således først få skattemæssig virkning for skatteåret 1951—52.

Der foreligger, hvad jeg såvidt jeg erindrer, har nævnt tidligere i denne sal, et af

Danmarks Sparekasseforening udarbejdet forslag om skattemæssig begunstiggelse af opsparing i sparekasser og banker, et forslag, som iøvrigt også omfatter forskellige lempelser i formuebeskatningen. Dette forslag tilsigter kun en skattemæssig begunstiggelse for en særlig form for opsparing, nemlig den, der sker ved indsættelse på særlige konti i banker og sparekasser, hvor indskuddene skulle bindes en vis tid. Om et sådant forslags virkning på indkomstskattens provenu er det naturligvis vanskeligt at danne sig et skøn; men sparekasseforeningen har selv regnet med muligheden af et skattetab på ca. 60 mill. kr., hvortil kommer en nedgang i formueskattens provenu på 25—35 mill. kr., såfremt man følger forslaget om lempelserne i formueskatten.

En skattelettelse for opsparing vil således medføre et meget betydeligt provenutab, eller — med andre ord — det er en meget betydelig sparepræmie, der betales for at opnå en meropsparing. Og jeg synes, at man i denne forbindelse må tage i betragtning — hvad jeg nævnte i min fremsættelsestale — at den private opsparing efter foretagne beregninger synes at have været stærkt stigende fra 1948 til 1949, og at der ikke er grund til at vente, at opsparingstilbøjeligheden vil blive mindre i 1950. Man kan heller ikke se bort fra, at en foranstaltning, hvorved der indrømmes skattelempe for opsparing, særlig vil komme dem til gode, hvis økonomiske forhold sætter dem i stand til at foretage en opsparing, medens de, der på grund af deres økonomiske forhold, udgifter til børns uddannelse eller andre byrder, ikke er i stand til at spare noget op, ikke vil få nogen lempelse.

Vil man træffe foranstaltninger til gennem skattelempler at begunstige opsparing — og jeg er yderst skeptisk overfor de praktiske muligheder og de retfærdige muligheder på dette punkt —, er det formentlig også et spørgsmål, om man kan indskrænke sig til alene at begunstige den opsparing, der sker i banker og sparekasser. Der er jo mange andre opsparingsformer, f. eks. anbringelse i egen virksomhed, forbedring af egen jord eller ejendom, afdrag på gæld o.s.v.

Endelig skal jeg pege på vanskelighederne ved kontrollen. Skattelempe skal jo kun gives for det, der spares op af årets indtægt. En undersøgelse af, om en formuestigning virkelig er fremkommet gennem en opsparing af årets indtægt, vil medføre et meget betydeligt kontrolarbejde for skattemyndighederne.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på en anden tankegang, idet han